

beraabes noget Hensyn til disse Forældres eller deres Slætninges Ønske og Interesser som Hjemmel til at tilfidesætte denne Ret. Forældrene have ved at sætte Barnet i Verden bundet sig selv, og kunne ikke fritages for de retlige Følger af deres Handling. Det er ligefrem et Slags Tyveri mod Barnet at berøbe det dets Forældre, og Humanitet mod disse eller deres Slægt kan aldrig — som det ofte høres — med Rette anføres som Grund til Inhumanitet mod det uskyldige Barn. Naar der som Støtte herfor under Tiden henvises til den Fare for Barnet, at Forældrene kunde forledes til at rydde det af Veien enten som Foster eller efter Fødselen, da kan der ikke tillægges dette nogen Betydning; det er Statens Pligt ved Straffeloven at værgе sine Undersaatter mod Forbrydelser, og Staten kan aldrig tilraade Undersaatterne at opgive deres Retskrav, for at det kan undgaaes, at de Forpligtede gribe til forbryderiske Gjerninger for at udfri sig fra deres Forpligtelser.

Uægtebarnet har dernæst retligt Krav paa at blive opfostret og opdraget paa en Maade, som svarer til dets Forældres Vilkaar, og til at hjælpes til en Forsørgelse i Livet, saa god og lykkelig, som det efter de forhaandenværende Omstændigheder kan stee, saa at den Ulykke, som det er ikke at have til Forældre et ægteviet, samlevende Par, bliver saa lidt følelig for Barnet som muligt.

De fremsatte Grundføringer turde der være god Anledning for Lovgivningen til at gennemføre i den retlige Ordning netop nu for Tiden, da Antallet af uægte Fødsler er steget til en betænkkelig, foruroligende Høide, og da Uædeligheden i det Hele træder frem med en Sikkerhed og Frækhed, der gjør det til en Pligt for Samfundsmagten at lægge en Dæmper paa den. Dette vil heldig kunne ske derved, at man gjør Ret og Skjel mod de uhykkelige Frugter af Uædeligheden, de uægte fødte Børn, og i fuldt Omfang lægger Ansvar og Byrden paa det rette Sted, de udskeiende Mænd og Kvinder, saa at disse ad praktisk Veie kunne lære, at Tilfredsstillelsen af Øysten har sin alvorlige Side, som

useilbarlig vil træde frem til sin Tid; thi „som man reder, saa ligger man“.

Efter disse almindelige Bemærkninger om det Grundlag, hvorpaa de foreslaaede Ændringer eller, maaske bedre, de foreslaaede Tillæg til Regjeringens Lovforslag hvile, skal der til de enkelte Paragrafer bemærkes følgende:

ad § 1. Denne Paragraf tilfigter at fyldestgjøre Uægtebarnets Krav paa at faae at vide, hvem dets Forældre ere, hvormed selvsølgelig ogsaa fyldestgøres den Interesse, det Offentlige heri kan have, for at ikke det skal blive bebyrdet med Omsorgen for Barnet, men det kan vide, hvem det i saa Henseende har at holde sig til. Det gjælder først om, at Moderens Navn opgives, og der maa drages Omsorg for, at Opgivelsen af samme er rigtig. Det er vel nok meget sjældent nu for Tiden, at der opgives urigtigt Navn for Moderen, naar hun ikke føder hemmelig paa Fødselsstiftelsen eller hos dennes Jordmødre, men det kan dog ske, og naar den Ret til Hemmeligholdelse af Fødselen, som nu er knyttet til den nævnte Stiftelse, falder bort, er det ikke umuligt, at der oftere vil blive gjort Forsøg paa ved urigtige og falske Opgivelser at skjule det Feiltrin, der er begaaet.

Opgivelsen af Moderens Navn bør finde Sted samtidigt med den befalede Anmeldelse af Barnets Fødsel og under de for saadan Annælde foreskrevne Tvangsmidler, saa at altsaa en Fødselsanmeldelse ikke betragtes som behørig, naar den ikke er ledsaget af en Opgivelse af Moderens Navn. Dersom Fødereren af Fødselsprotokollen nærer nogen Tvivl om Rigtigheden af den stete Opgivelse, bør han strax foranledige Sagen undersøgt ved desangaaende at henvende sig til Politiet.

Opgivelsen af Faderens Navn knyttes naturlig til den lovbefalede Anmeldelse af Barnets Navn, altsaa naar Navnegivelsen sker ved Daaben, da til Bestillingen af denne hos vedkommende Præst. Dersom Faderen ikke opgives forinden Daaben, bør Præsten strax foranledige saadan Opgivelse ved An-